

NA DOSLECH

VII. / SRPEN 2019 • NEWSLETTER • VYDAVATELSTVÍ SUPRAPHON, a. s. WWW.SUPRAPHON.CZ

EVA PILAROVÁ 80

Eva Pilarová s J. Štáidlem a K. Svobodou

Foto © archiv

Foto © Martin Kubička

VŠECHNO NEJLEPŠÍ!

V pátek 9. srpna 2019 oslaví osmdesátiny Eva Pilarová, která patří mezi nejvýraznější zpěvačky české populární hudby. Studovala na JAMU v rodném Brně a v roce 1960 začala vystupovat v pražském divadle Semafor, kam se nejdříve hlásila jako herečka. Velmi záhy ale herecké ambice opustila a v legendárním divadle malých forem vedeném Jiřím Suchým se prosadila především jako zpěvačka s výjimečným pěveckým talentem. Jejími vzory

byl Louis Armstrong a Ella Fitzgerald. Miluje jazz a v roce 1962 za něj v Helsinkách dokonce získala zlatou medaili. „Povýšila interpretaci moderní písníčky do oblasti uměleckého projevu a položila tak prvou překážku do cesty pěveckému primitivismu a diletantství v tomto žánru. Pokládám ji za naši první jazzovou zpěvačku,“ tak Evu Pilarovou v roce 1968 hodnotil Josef Škvorecký, který ji – podle Elly Fitzgeraldové – vymyslel přezdívku FitzPilarová.

Pro Supraphon Eva Pilarová poprvé nahrála v roce 1960. Šlo o duet s Jiřím Suchým Sup a žluva z divadelní hry Taková ztráta krve, který vyšel na singlu společně s hitem Klokočí. Nezapomenutelné se staly její duety s Waldemarem Matuškou, písně Co je to láska, Je nebezpečné dotýkat se hvězd, Montyho čardáš, Já do hry dávám víc, Už dávno nejsem dítě a celá řada dalších jazzových a swingových skladeb. Soprán

s rozsahem tří oktáv jí od mládí umožňoval zpívat i klasiku. Během své pěvecké kariéry Eva Pilarová rovněž získala řadu významných ocenění, mimo jiné je trojnásobnou držitelkou Zlatého slavíka a nositelkou Medaile Za zásluhy.

Většinu nahrávek Evy Pilarové – včetně bilančního 3CD Zlatá kolekce – naleznete na speciální podstránce: www.supraphon-line.cz/special/eva-pilarova.

Foto © Otto Diabola

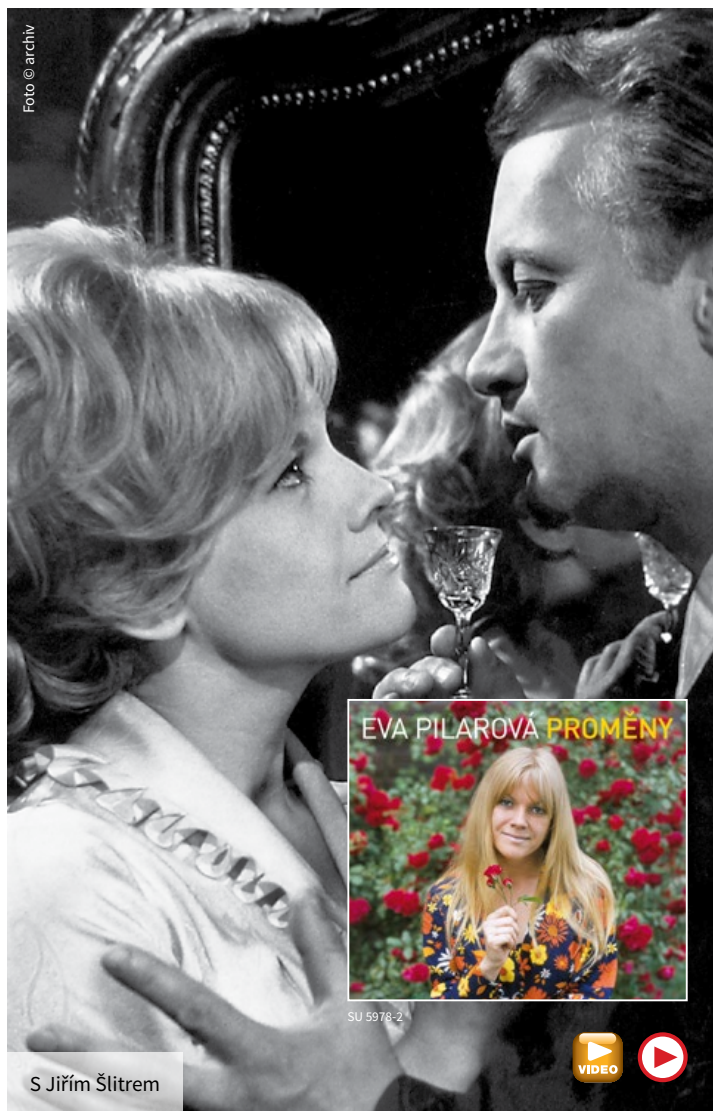

Foto © archiv

SU 5978-2

S Jiřím Štáidlem

KAREL GOTT 80

INTERVIEW

V rámci nyní vydaného 15CD-boxu SINGLY je nálož nahrávek ze šedesátých let doslova fascinující. Zdá se, že pro zpěváky to byla šťastná a hodně důležitá doba. Karle, myslíte si to také?

To zcela určitě, ta doba byla rozhodující. V šedesátých letech začaly tát letité politické ledy, a to se promítlo do všech oblastí života. Samozřejmě také do muziky. Přes nejrůznější potíže se k nám začala dostávat zahraniční hudba a my jsme ji směli hrát a zpívat. Nebyla ale – až na pár výjimek – k máni v prodejnách a v rádiu ji moc často nehráli. My, tehdy začínající muzikanti, jsme se proto cítili být svým způsobem jakýmiisi „věrozvěsty“, kteří ji k nám tuhle muziku uvádějí. Na přelomu padesátých a šedesátých let jsme hráli a zpívali většinou v kavárnách. Takové pražské podniky jako Alfa nebo Vltava, to bylo takové malé české Las Vegas, samozřejmě bez kasin. Živé kapely, skvělí muzikanti, světové pecky. Lidi šleli – a my taky.

A co další vaše vzpomínky na hudební začátky?

Nebyly vždycky jenom veselé, proto na ně vzpomínám s opatrností. Jinými slovy, snažím se vzpomínat jenom na to hezké. Mezi takové zážitky patří i fakt, že jsem na scénu přišel v době, kdy byla u nás pop music mladá. Něco nového vznikalo, utvářelo se a lidé to chtěli slyšet. Toužili po populárních písničkách, jezdili na naše vystoupení z velké dálky, chtěli být u toho. V branži byla navíc přátelská, velmi kolegiální atmosféra a zdravá rivalita, žádná zášť. Spíš jsme se hecovali, kdo z nás bude lepší, a to nás motivovalo.

Přišla nová hudba, která představovala jakousi studnici vody živé...

Po padesátých letech, která byla i v muzice velmi opatrná, sešněrovaná do podoby estrádní, sporádané a hodně taneční písničky, až přehnaně uklidňující, se najednou na konci desetiletí objevil na scéně – bez ohledu na existenci neprodyšně uzavřených hranic – rokenrol! Nebyl sice většinou přímo zakázaný, ale nedostával odpovídající prostor a publicitu. Také v tom byla jeho magická přitažlivost. To, že nás vyváděli z tanečního parketu, když jsme tancovali rokenrol, byl navíc ten správný hec. Čím víckrát mě totiž z parketu vyvedli, tím víc „bodů“ jsem nasbíral a v očích svých vrstevníků, nebo vrstevnic, jsem okamžitě stoupl. Na to vzpomínám docela rád...

Schválně, na co vzpomínáte nerad.

Bylo by toho víc, ale je také jedna věc, i když jsem ji byl zpočátku vlastně ušetřen. Šéfredaktor televizní hudební redakce, skladatel, pianista a dramaturg Jiří Malásek mi až o mnoho let později řekl, že vedle kladných dopisů chodila také spousta výhružných listů, které negativně reagovaly na má první televizní vystoupení. Dneska už to беру s humorem a nadhledem, ale kdo ví, co by se stalo, kdybych tehdy všechny ty dopisy četl. Ale současně si říkám, že to vlastně bylo dobře. Nejhorší totiž je, když člověk nevzbudí vůbec žádný dojem, ať už kladný, nebo záporný – a nikomu nevadí. Což současně znamená, že je pro všechny naprosto nezajímavý.

Mohl byste sestavit žebříček deseti osobností, se kterými jste se v životě setkal?

Rád, ale bez nároku na pořadí, jak se mi budou postupně vybavovat. Profesor Konstantin Karenin, který mě naučil zpívat. A myslím, že ne úplně špatně. Karel

Krautgartner, který mi umožnil, abych se hned na začátku své kariéry dostal mezi ty nejlepší muzikanty, kteří u nás byli. A potom – Jiří Suchý s Jiřím Šlitrem, bratři Štáidlové, Karel Svoboda, Rudolf Rohl a Josef Vobruba. Manažer František Spurný, první manžel Yvetty Simonové, který u nás zastupoval švýcarskou koncertní agenturu Schmidt Production. Díky němu jsme se dostali do Las Vegas. Zdeněk Borovec, Duke Ellington, Sammy Davis Jr., Frank Sinatra, John Lennon... Už je jich deset?

Ve spoustě písní se zpívá o ráji. Kde je ale podle Karla Gotta ráj na zemi?

Ráj na zemi neexistuje. Ale můžeme si ho sami vytvořit. A to kdekoliv na světě. V podkrovní mansardě na Žižkově, stejně jako v honosné rezidenci v Kalifornii.

Vedle domovské republiky jste výrazně uspěl také v německy mluvících zemích, kde jste pro mnoho tamních příznivců „unsere Karel“. Tedy ne Karl, ale Karel. Čím to, že je tak těžké se v zahraničí prosadit?

Těžko se dá změnit názor světových producentů, kteří rozhodují o tom, koho koupit a koho ne. Prostě o naše hokejisty je ve světě zájem, o zpěváky a skupiny ne. Případá mi to paradoxní, ale mám pocit, že v šedesátých letech byl o kulturní výměnu daleko větší zájem než dneska. A zdaleka to nebyla záležitost pouze několika „privilegovaných“ zpěváků. Vzpomínám si, jak se to tehdy na Bratislavské lyře hemžilo nejrůznějšími hledači talentů, které mohl zaujmout prakticky kdokoli. V sedmdesátých letech začal zájem opadat, ale připadá mi, že byl pořád větší zájem než dneska. Svět je otevřený dokořán, ale zájem – až na několik čestných výjimek – chybí. A to se netýká jenom muziky.

Také komponujete, což dokládá i 15CD komplet – Singly. Především v dobách svých začátků jste složil několik skvělých písní. Ovšem skládáte velice sporadicky. Proč?

Jde o klasickou dělbou práce. Každý by měl dělat to, co umí nejlíp. A v mém případě to komponování určitě není.

V úvodní písni alba nazvaného S pomocí přátel (Supraphon, 2014), konkrétně ve skladbě Chci zpátky dát čas, zpíváte o tom, že kdyby to šlo, čas byste vrátil. Je to sice milostná píseň, ale přesto: máte podobnou touhu i ve skutečnosti?

V té písni jde skutečně o vztah k ženě. K ženě, kterou jsem sice našel, ale měl jsem ji najít dřív, prostě už bylo pozdě. Jo, kdyby tak jenom šlo vrátit čas... Člověk se samozřejmě v podobném duchu občas zamýšlí, ale čas nevrátíš. Kolikrát mě napadne, že by něco šlo udělat líp, nebo jinak. A netýká se to jenom dávných časů. Dám příklad. Před časem jsem dělal v Německu několik televizních a rozhlasových talkshow a jen jsem vycházel ze studia, hned jsem věděl, co jsem ještě měl dodat a co říci lépe. Ale bylo málo času, musel jsem reagovat okamžitě... Ale obecně – kolik věcí já v životě mohl udělat jinak! Nebo do kolika věcí jsem se třeba vůbec neměl pouštět! Ale stalo se a vrátit to nejde.

Kromě mnoha prestižních trofejí z domova i ze světa* vlastně dvačtyřicet Zlatých, respektive Českých sláviků. I kdyby si tato anketa popularity nevzala oddechový čas, jde o rekord, který prostě nejde překonat. Zdá se, že Karel Gott dosáhl už úplně všeho, co si jen zpěvák může vysnit. Existuje

Foto © Martin Kubíčka

* detailní výčet všech trofejí najdou zájemci na oficiálních webových stránkách www.karelgott.com ve složce Ocenění Karla Gotta

vůbec něco, po čem ještě ve své profesní kariéře toužíte?

Neřekl bych. Navíc, když člověk po něčem moc urputně touží, většinou mu to stejně nevyjde. Prostě když se moc tlačí na pilu, je to často věci jenom na škodu. Jsem proto spíš příznivcem každodenní, často mravenčí a mnohdy neviditelné práce. Když se ale posléze výsledky téhle práce zúročí v úspěchu, mám pokaždé radost jako malý kluk. A hudba, věřte mi, to je věrná milénka na celý život.

Těšíte se dlouholeté a stabilní přízni posluchačů. Navíc vám přibývají i fanoušci mladší posluchačské generace, což je vidět zejména na koncertech...

Řekněme si upřímně, že bez přízní publika by to nešlo. Vlastně všechno, čemu se celoživotně věnuji, dělám pro své posluchače a diváky. Kdybych z jejich strany doslova fyzicky necítil – a to více než pětapadesát let – příznivou odezvu,

nemohl bych svou práci už dávno dělat. Snad jenom jako příjemné a celoživotní hobby, ale pouze sám pro sebe. Nikdy mě totiž ani ve snu nenapadlo, že bych mohl zpívat do osmdesáti let. A to mě ještě na delší čas docela podstatně zbrzdily zdravotní problémy...

Často říkáte, že když jste začal zpívat, ani ve snu vás nenapadlo, že to bude vlastně celoživotní běh na maratónské trati.

Když jsem začínal, říkal jsem si, že bych rád zpíval do třiceti let. Tedy maximálně. A i to mi tehdy připadalo tak strašně vzdálené! Třicítka už mám dávno za sebou, dokonce bezmála třikrát – a zpívám dál. A budu zpívat tak dlouho, dokud mi publikum nedá najevo, že už mě má dost. A samozřejmě, dokud mi budou hlasivky a zdraví sloužit. Navzdory zdravotním potížím z posledních let jsem moc rád, že jsem se zpěvem ve třiceti letech neskončil. Když mi bylo dvacet,

říkal jsem si, že ve třiceti budu třeba diskžokej, nebo hudební dramaturg. Nakonec to všechno dopadlo úplně jinak – a jsem tomu rád.

Co je tím hnacím motorem, který vás navzdory vleklým zdravotním problémům z posledních let stále žene kupředu?

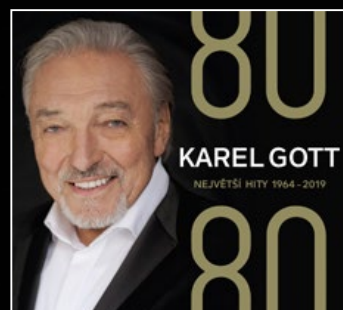
Určitě láska k hudbě. Navíc hudba je z onoho druhu lásek, které vás nikdy nezklamou, nepodvedou, nezradí... Hudba je vám prostě věrná v okamžicích radosti, stejně jako v obdobích, kdy vám není zrovna nejlíp a kdy nemáte, na koho byste se obrátil. Jak už jsem říkal, taková ideální a věrná milénka na celý život. Apropos, život. Ten musí mít člověk taky rád. Kdo nemá rád život, jenom se někde v koutku užírá, je zapsklý, nepřející, závistivý. K sobě i ke svému okolí. A že takových lidí je! Naštěstí mám v tomhle ohledu hodně šťastnou povahu, takže mi nic takového

nehrozí. Ze života se raduji doslova každý den. Hned od okamžiku, kdy ráno otevřu oči. A tím hnacím motorem je samozřejmě každodenní práce. Mám pocit, že kdybych se jednou na další čas zastavil, zlenivěl bych. A už by se mi pak do ničeho nechtělo.

Když ráno otevřete oči, co vás čeká jako první?

Samozřejmě mě dvě nejmladší dcery, Charlotte Ella a Nelly Sofie – a manželka Ivanka. To jsou pro mne, vedle mé profese zpěváka, neskutečné, opravdové radosti a současně konstanty, které neodmyslitelně patří do galaxie mého soukromého života. To ostatní, co se v mém životě v posledních letech odehrálo a odehrává, je už spjaté s mou pěveckou kariérou a bohužel také s nemocí...

A vaše životní krédo je? Žít.

SU 6561-2

SU 6580-2

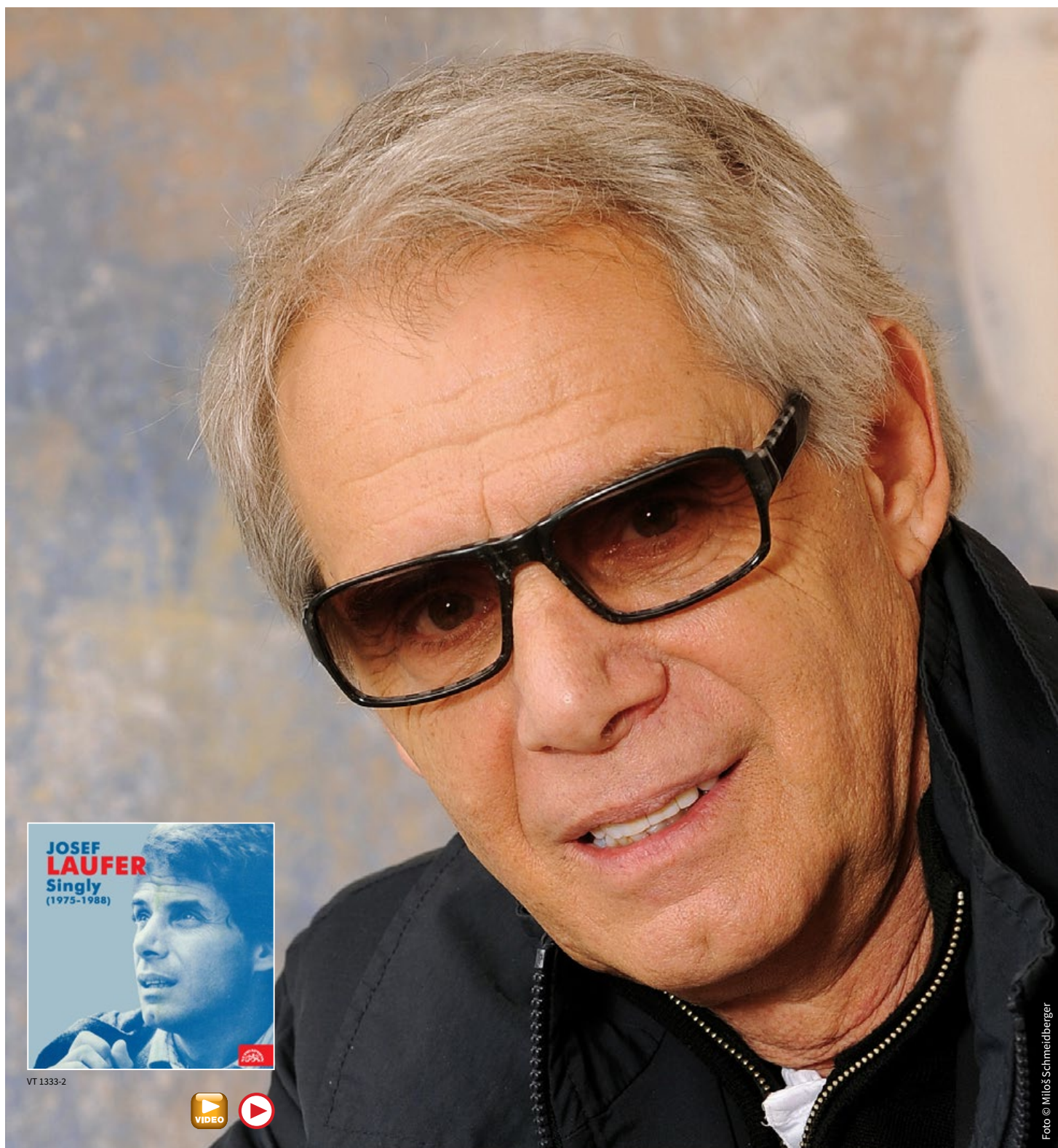

Foto © Miloš Schmeidberger

JOSEF LAUFER 80 VŠECHNO NEJLEPŠÍ

Josef Laufer oslaví v neděli 11. srpna 2019 neuvěřitelnou osmdesátku. Svůj narozeninový koncert však chystá až na 10. listopadu do Divadla Hybernia, kde vystoupí s velkým orchestrem Pavla Větrovce. Program koncertu bude mapovat celou jeho kariéru a chybět nebudou tituly jako New York, Sex Bomb, La Bamba, Green Green Grass Of Home, Lola a samozřejmě Sbohem láska, já jedu dál. Gratulovat přijde několik zajímavých hostů a večerem provede Petr Salava.

Josef Laufer se prosadil v šedesátých letech především jako zpěvák populární hudby, na začátku jeho umělecké dráhy však stojí Divadelní akademie múzických umění (DAMU) – obor činoherní herectví, které skvěle uplatnil v průběhu své kariéry, kdy dostával nabídky nejen z divadel, ale

i filmové. Hostoval v činohře Národního divadla, v Hudebním divadle Karlín, v divadle Semafor, Rokoko a mnoha dalších. Řadu rolí odehrál také v muzikálech, např. 451st. Fahrenheita, E55, Cabaret-cabaret, Hamlet, Galileo, Gentlemani, Pokrevní bratři, Jekyll a Hyde. V současné době Josef Laufer

účinkuje v muzikálu s písní Heleny Vondráčkové Kvítek mandragory v divadle Broadway.

Josef Laufer vždy okouzloval publikum svým španělským šarmem a energií. U Supraphonu a Pantonu natočil v průběhu let desítky písní, některé opatřil i vlastním

textem. Průřez jeho největšími hity vydal Supraphon na 2CD příznačně pojmenovaném Maraton. Právě v těchto dnech vyšlo v digitálním formátu speciální kompilační retro album sestavené ze singlů z let 1975 až 1988. Posluchači ho naleznou na Supraphonline i dalších digitálních servisech.

Cappella Mariana:

Hana Blažíková, Barbora Kabátková – soprán, Daniela Čermáková – alt, Vojtěch Semerád, Tomáš Lajtkep, Ondřej Holub, Tore Denys – tenor, Martin Schicketanz – baryton, Jaromír Nosek – bas.

Umělecký vedoucí Vojtěch Semerád // www.cappellamariana.com

SU 4273-2

Foto © Petr Tomalides

CAPPELLA MARIANA

ALBUM S HUDBOU RENESANČNÍ PRAHY

Cappella Mariana je mezinárodně úspěšný komorní vokální soubor, který se specializuje na interpretaci středověkého vícehlasu, renesanční polyfonie a vokálních děl raného baroka.

V souboru, který loni oslavil deset let od svého založení, se setkávají pěvecké hvězdy v oblasti staré hudby, jako jsou například sopranistky Hana Blažíková či Barbora Kabátková. Ansábl působí pod uměleckým vedením **Vojtěcha Semeráda** a je vyhledávaným interpretem renesanční polyfonie na nejvýznamnějších evropských pódiích a festivalech. **V pátek 30. srpna 2019 vydává Cappella Mariana** v pořadí již páté album, které bylo nazvané *Praga Rosa Bohemiae*.

Album *Praga Rosa Bohemiae* čerpá z tvorby skladatelů historického období, kdy Praha zažívala roky největší slávy, kdy

se stala rušnou křižovatkou Evropy a neodolatelným magnetem pro umělce. Za vlády uměnilovného císaře a krále Rudolfa II. se v Praze, jako v tavicím kotlíku, mísily nejrůznější hudební tradice; franko-vlámská polyfonie reprezentovaná nejvýznamnějšími skladateli tehdejšího světa, vedle toho živá tradice literárských bratrstev s archaickým polyfonním repertoárem předchozích generací.

Centrálním bodem nové nahrávky souboru Cappella Mariana je nedávno objevený *Pražský rukopis vícehlasých mší* a v něm zcela unikátně zachovaná *Missa Presulem*

ephebeatum jednoho ze slavných představitelů franko-vlámské polyfonie Heinricha Isaaca. Právě kompozice *Presulem ephebeatum* skladatele Petra Wilhelmi de Grudencz, ze které Isaac čerpal tematický materiál, dokládá souvislost jeho mše s Čechami a Prahou. Nahrávka představuje řadu dalších pozoruhodností, mj. slavné Josquinovo *Stabat Mater* s dokončeným šestým hlasem, dochované v této podobě unikátně právě v Čechách. „Ano, je to tak, *Stabat Mater* od Josquina Desprez je unikátně zachovaná v českém prameni – v Rokycanské hudební sbírce s šestým přidaným hlasem

a s označením „si placet“ - *dle libosti*,” upřesnil Vojtěch Semerád a na otázku, která skladba byla při nahrávání nového alba pro soubor Cappella Mariana nejobtížnější, odpověděl: „Největším oříškem nebylo až tak objevení nových skladeb, ale odlišení různých stylových odstínů tak, jak se hudba renesance v Praze vyvíjela od pozdního středověku až do nástupu barokního stylu. Musím se však přiznat, že skladba od Johannese Tourouta *Virgo Maria* byla obestřena nejasným zápisem v různých pramenech a naše interpretace, trůfám si tvrdit, je nejménějším k stylovému charakteru skladatele.“

Foto © Petr Tomalides

Foto © Petr Tomalides

VILÉM PŘIBYL

DO DNES STRHUJÍCÍ NAHRÁVKY VRCHOLNÝCH ČESKÝCH PÍŠŇOVÝCH CYKLŮ

Supraphon vydává v pátek 30. srpna 2019 pozoruhodnou kompilaci nahrávek z let 1978 a 1988 tří stěžejních českých písňových cyklů v podání nezapomenutelného českého tenoristy Viléma Přibyla. Ten se zapsal do paměti několika generací posluchačů svými výkony ve Smetanových a Janáčkových operách a jeho umělecká dráha je spojena

hlavně s Brnem, kde žil a zpíval třicet let. Pohostinsky účinkoval v pražském Národním divadle, úspěšně se představil ve skotském Edinburghu, byl stálým hostem Královské opery v Londýně, v koncertním repertoáru zazářil také ve Francii, Itálii a USA.

Obsah alba tvoří trojice písňových cyklů, které jsou v daném žánru vrcholem

Smetanovy, Dvořákovy i Janáčkovy tvorby. Zároveň jsou to díla velmi rozdílná. Krátký cyklus *Večerní písně* je shrnutím Smetanova životního úsilí a vlastních prožitků. Pro Dvořáka bylo deset *Biblických písní* velmi niternou modlitbou a díkyvdáním; Janáčkův *Zápisník zmizelého* zachycuje emotivní příběh silného milostného vzplanutí

mladika ke svůdné cikánce. Vedle nezapomenutelného tenoru Viléma Přibyla zní v *Zápisníku* mezzosoprán Libuše Márové. Klavírní party můžeme slyšet v interpretaci Josefa Páleníčka a Milana Máši. Díky novému vydání se tak posluchači mají šanci setkat s referenční historickou nahrávkou, jejíž působivost neslabne.

Foto © archiv

SU 4269-2

Foto © archiv

DOBROU A JEŠTĚ LEPŠÍ CESTU S AUDIOKNIHOU!

Audiokniha je nejlepší společník na cestách – nezapomeňte si ji s sebou přibalit na dovolenou

SU 6447-2

SU 6441-2

SU 5662-2

VT 9468-2

SU 6471-2

SU 6483-2

SU 6480-2

SU 6485-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
 promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon